

25N: Ni un pas enrere en la lluita per l'erradicació de la violència masclista

Com cada 25 de novembre, Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència vers les dones, recordem la necessitat de no defallir davant la lluita per acabar amb la violència masclista, que des del 2003 ha acabat amb la vida de 1071 dones.

Fa un mes es publicava la Macroenquesta de violència contra la dona on s'assenyalen dades esfereïdores. El 57,3% de les dones a Espanya han sofert violència per ser dones (violència sexual, psicològica, física i dintre i fora de la parella). El 34,2 % de les dones han sofert violència per part de les seves parelles o exparelles. El 40,4 % ha sofert assetjament sexual, el 60,5 % en el cas de les joves entre 16 i 24 anys.

La violència a què estem sotmeses les joves és cada cop més brutal. S'incrementen les violències sexuals grupals, fent patent la necessitat d'abordar la relació entre la cultura de la violació, l'accés precoç a la pornografia i el consum de dones prostituïdes amb la violència exercida a les dones joves.

Totes aquestes xifres esfereïdores i la violència que patim són el resultat del sistema patriarcal asfixiant que s'enforteix amb els embats de la dreta que lluny de sumar-se a la lluita, la nega.

No ens oblidem, a més, que les conseqüències d'aquesta pandèmia que estem vivint tenen nom de dona. La pandèmia ha empitjorat la situació de moltes dones, especialment les dones maltractades tancades a casa amb els seus maltractadors. Les trucades del 016 s'han incrementat exponencialment en tot el territori durant el confinament. Dones que necessitaven una actuació ràpida i que els nostres ajuntaments han hagut d'atendre-les amb tots els esforços i recursos, mentre la portaveu de Govern Meritxell Budó, s'excusa en la pandèmia i el calendari per justificar que tot i les xifres, el Govern no ha estat capaç d'impulsar el Pacte contra la violència masclista que es va aprovar l'octubre de 2018 i que instava a posar-lo en marxa en un termini màxim de 6 mesos.

És evident que la Generalitat té altres prioritats i no vol veure les mancances actuals: necessitem jutjats dotats i preparats, més recursos per suport psicològic, cases d'acollida dignes i suficients, cossos de seguretat sensibles formats i preparats, i serveis que realment les protegeixin.

Més que mai es fa palesa la necessitat de polítiques feministes per aconseguir la igualtat real i efectiva entre homes i dones. Sense feminisme no hi ha justícia i sense justícia no hi ha llibertat. Necessitem polítiques feministes transversals, en tots els àmbits, per canviar la societat patriarcal en què vivim i que la seva màxima i més letal expressió és la violència vers les dones. No oblidem que aquesta violència és estructural i necessita transversalitat per acabar amb ella. Ens juguem la vida.

Ens volem vives. Totes. Ni una menys.